

NAPREJ.

Naprej velja
za Ljubljano:
za vse leto 6 gl. — kr. a. v.
za pol leta 3 „ 20 „ „
za čet. „ 1 „ 75 „ „

po pošti:
za vse leto 7 gl. — kr. a. v.
za pol leta 3 „ 60 „ „
za čet. „ 2 „ 5 „ „

Rokopisi se ne vračujejo.

Oznaniła.
Za navadno tristopno
vrsto se plačuje:
6 kr., ktera se enkrat,
9 „ „ dvakrat,
12 „ „ trikrat
natise, veče črke pla-
čujejo po prostoru.
Za vsak tisk mora biti
kolek (štempelj) za 30 kr.
Vredništvo je na starem
trgu hišna št. 15.

Dopisi naj se blagovoljno frankirajo.

Št. 4.

Ta list izhaja vsak torek in petek.

Tečaj I.

Ljubljanski deželni zbor.

10. januarja. — Zadnje séje zapisnik se je prebral, potrdil in podpisal.

Za tem je najprvo na vrsto prišel načrt pravičnega reda za deželni zbor. Poslanec g. Derbič je svetoval; naj se prime načrt, kakoršnega je izdelal odbor. Vprl se je dr. Toman, svetovaje, da zbor v séji presodi pravični red oddelka za oddelkom. Tej misli se je pridružil g. Dežman; dr. Zupan je pa svetoval, naj se izvoli 7 odbornikov, da ga pretresejo, in médnje se vzame g. grof Anton Auersperg; ta pak se je temu ustavil, ker je neprijetno voliti osebo, predno jih je odbralo glasovanje. Potem je g. dr. Zupan odstopil od svojega nasveta o g. grofu Auerspergu. G. dr. žl. Wurzbach se je pridružil g. Zupanu, samo da je le 5 odbornikov svetoval. Po glasovanji se je obdržal popravek dr. žl. Wurzbacha. V odbor za presojevanje načrtanega pravičnega reda so bili z listki izvoljeni gg.: grof Anton Auersperg, dr. Toman, Dežman, dr. žl. Wurzbach in Kromer.

Za tem je prišel na vrsto načrt pravičnega reda za deželni odbor. G. poslanec Gutmann je svetoval, naj se pretresovanje tega načrta izroči odboru, ki je uže izvoljen v presojevanje načrtanega pravičnega reda za deželni zbor. Dr. Zupan je govoril, naj se za to izvoli 5 odbornikov. Njemu sta se pridružila gg. Ambrož in dr. žl. Wurzbach. Vitez Strahl je razložil svoje misli, naj bi k temu posvetovanju smeli priti vsi deželni poslanci. Glasovanje tega ni potrdilo, ampak obveljal je dr. Zupanov svet. V ta odbor so se po listkih izvolili gg.: vitez Strahl, Brolich, Derbič, baron Apfaltern in dr. Skedel. Deželni poglavar g. baron Schloissnigg je potlej oznanil, da je vlada slavnemu zboru poslala načrtan zakon o nedržavnih cestah, kar je bilo jako veselo sprejeto.

Volil se je dalje odbor za presojevanje soseskega reda. G. prvosednik je svetoval, naj se za to odbere 9 ali 11 odbornikov, g. Ambrož pa jih priporočal samo 9, kar je po glasovanji tudi obveljalo. G. Kromer je potem svetoval, naj se dovoli 10 minut počitka pred volitvijo, kar se je z glasovanjem potrdilo. Potlej so z listki bili odbrani gg.: baron Apfaltern, Koren, Zagorec, Ambrož, grof Anton Auersperg, dr. Toman, dr. Bleiweis, Golob in dr. Zupan. Vprašal je naposled g. prvosednik, ali denes ali poslednjič pride na vrsto vprašanje o prizidku ljubljanskega bolnišča. Dr. Toman je svetoval, naj se to odloži do prihodnje séje, kar je po glasovanji obveljalo.

Reči moramo, da smo z današnjo sejo dovoljni, posebno pa z odborom za presojevanje soseskega reda.

12. januarja zjutraj ob 10. uri. G. prvosednik je začel zbor pripovedaje, da po zdaj vsak poslanec dan pred sejo dobi tri vhodnice, ktere potem lahko razdeli; dr. Toman pak je svetoval, naj bi se vhodnice dale tisti dan, ko je seja, in po nekterih pregovorih je rekel, da misli v enej prihodnjih sej svetovati, naj bodo seje popolnoma javne. Na to se je prebral in podpisal zapisnik zadnje seje. Najprvo je bilo na vrsti vprašanje o prizidku ljubljanskega bolnišča, o katerem je g. dr. Zupan bral razlaganje; po raznih pregovorih se je odložilo, ker poslancem stvar še ni mogla biti dovolj znana. Za tem je prišel na vrsto vladin načrt o nedržavnih cestah. G. Kromer je svetoval, naj se v presojevanje za to izvoli odbor sedmih udov, med kterimi naj bodeta dva, ki sta uže v odboru za soseskin zakon. G. dr. žl. Wurzbach je podpiral prvi del nasveta, in ometal drugega, ki ga je potlej tudi g. Kromer popustil. Zbornica je po glasovanji prišla popravljeni svet. V ta odbor so bili z listki izvoljeni gg.: žl. Langer, Mulej, Derbič, Kozler, dr. žl. Wurzbach, Gustav grof Auersperg in Vilhar. Potem sta imela priti na vrsto pogovora o splošnej hiši za blazne (norce) Krajske, Koroške in Štajerske dežele, in vojaške ustanovitvi (vkvartirovanji); ali po dolžih razgovorih sta se oba odložila. G. Ambrož je dalje svetoval, naj se odloči, da kmalo na vrsto pridejo prošnje, ki so jih zboru poslale srenje. Tudi to se je odložilo. Opomnil je na to g. dr. Bleiweis, da se ni še izvolil odbor za dva načrta, ktera je zboru poslala vlada, in sicer: 1.) o stroških, popravljanji, hranjevanji katoliških cerkev, in kar je njihovega, 2.) o učilniškem patronatu in o stroških za poslopje ljudskih učilnic; svetoval je torej, da se izvoli odbor sedmih udov za obé vprašanji. G. dr. Toman se je pridružil temu nasvetu, dr. žl. Wurzbach pak je djal, naj se odloži. Po daljših pregovorih se je vendar sklenilo, da se načrta položita na mizo v pregled, in precej naredi odbor, v kterega so se z listki izvolili gg.: vitez Strahl, Dežman, dekan Toman, Kromer, Skedel, Recher in Anton baron Zois. Današnja seja torej je vse odložila, samo dva odbora sta izvoljena.

V Ljubljani 13. januarja. — M. Javnost in ljubljanski deželni zbor. — Javnost je ustavnim državam tako poglavitna, potrebna in bistna reč, da si človek brez nje celó misliti ne more ustave, ki se posebno razodeva v tem, da tudi narod sme delati zakone, ktere v samodržnih zemljah daje edini vladavec. Zato pošljamo v državne in deželne zbore možé, ki smo jih sami odbrali, naj bi namestu nas govorili za naše pravice. Ali poslanec svoje volilce zares

in pošteno v zboru nadomestuje samo, dokler ustreza njegovo početje željam tistih, ki so ga volili. Narodu pa mora vedno biti na izvoljo dano, da lahko vidi, kaj in kako za-nj govore njegovi namestniki; nikakor se mu ne smejo zapirati vrata v zbornico, nikakor ne delati napotja, ker potem bi lahko izgubil vero do zbora. Tudi se gotovo pri teh prilikah uči in izobražuje ljudstvo, če ni še za ustavnost popolnoma odgojeno, da čedalje bolj napreduje v političnem oziru. Javnost je največi porok čedalje večje politične svesti. Tako so ravnali Greci, Rimljani, Angleži in Francozi, dokler so zares imeli ustavo. Vsak svobodoljub človek je torej gotovo ene misli z nami, da se mora v deželnih zborih javnost raztegniti, kar je najdalje mogoče; da je treba vedno in povsod le podpirati jo, pa ne ovirati.

Po tem premišljevanji pogledimo, kako n a š deželni zbor ustreza ustavnim potrebam.

Uže dvorana je tako narejena, da more zboga pretesnega prostora va-njo priti le malo poslušavcev, kar je bilo v zadnjem listu grajano.

Morda bi me kdo utegnil zavrniti, da se za večo dvorano tudi mora več plačati, dan denes pak je treba gledati, kako bi se kaj prihranilo. — Prav je hraniti, kjer se dá — in taci prilik je obilo — toda, kar pa biti mora, tam se ne more hraniti.

Še bolj se javnost ovira s tem, da so vpeljane vstopnice. Vprašamo: zakaj ni vhod prost, kakor je bil lani? Zakaj so vstopnice izročene „bonae fidei“ samo enega gospoda, kateri bi vhodnico lahko odrekel vsacemu, komur bi je ne hotel dati? Mogel bi reči, da je uže vseh 170 razdanih, ako bi hotel biti nepravičen. Na laž postaviti bi ga vendar nikakor ne mogla tolika množica ljudi, ki imajo z njim opraviti. Vse občinstvo je tedaj v roko dano pravičnosti samo enega. Čemú je dalje treba siliti narod, ki išče svoje pravice, naj se za-njo uklanja? Kako lahko bi tudi pri takej naredbi delilca vhodnih listov sebi predobila kaka politična stranka, da bi torej potem samo le-ti megli v zbornico, drugi pa ne! Znana stvar je pa, da poslušavci v taci zborih po navadi glasno dajo na znanje, so-li dovoljni ali ne z govorom tega ali unega poslanca, in to se imenuje potem občna sodba, s katero bi se oholo ponášala stranka delilčevega prijateljstva, in časopisi bi jo širili po vsem svetu. Ko bi pa mogla samo ena stranka v zbornico, ali bi to res bila resnična, prava občna sodba? — Nikakor pa nismo hoteli reči, da morda količkaj dvomimo o pravičnosti g. delilca vhodnih listov; samo kazali smo, kaj bi lahko bilo mogoče pri tej naredbi. — Tudi bi se dalje jako lahko prigodilo, da bi v zbor ne prišlo dosti poslušavcev, ki imajo vhodnice, ali pa, da bi se iz dvorane uže vrnili domú, ljudje brez vhodnic pa vendar ne smeli — v prazno sobo!

Naša misel je torej, da mora celó samim zbornikom biti mar, da se odpravijo vhodnice in vstop dače vsacemu, kdor je pošteno oblečen pa dovolj star, in za to naj se vratár postavi, kakor je navadno pri nekterih družih zborih. Nepotrebno je ugovarjati, da bi prišla potem prevelika gnječa poslušavcev, ker naravoslovje uči, da v en prostor more samo eno telo, v dvorano pa ljudi samo toliko, kolikoršen je prostor, in kdor poprej pride, poprej melje; kdor bi pa ne mogel v dvorano, moral bi ostati zunaj.

Nadjamo se, da se v zboru najde kak svobodoljub — tega imena je vsak vesel — ki bode izkušal občinstvu pripomoči do svoje pravice; lahko ga zagotovimo splošne hvaležnosti!

Da se razumemo.

Povedati moramo na ravnost, da nam nikoli ni bilo, pa tudi še zdaj nič ni do tega, če nas hvalijo ali pisano gle-

dajo nekteri, ki nikdar po našem potu hodili niso, in ne bodo, ker drugam merijo, kamor mi ne moremo, in tudi ne smemo. Predno smo začeli izdajati list, malo in dosti nismo premišljali, kaj bode njim po godi, ali kaj bode njim žarko; nismo želéli, ne iskali njihove hvale, pa tudi ne trepetali od njihovega krika. V 2. „Napreji“ smo dokazovali mirno, kakor je spodobno možu, da narodne učilnice so prva podlaga narodnemu napredovanju; da brez teh ni upati boljše bodočnosti. Premišljali smo bridko žalost našega jezikovega znanja sploh, in zanemarjenost narodnih učilnic, ktere smo deželnemu zboru na srce pokladali, ktere mu zopet gorko priporočamo, in priporočali bodemo vedno. Rekli smo, da je pri nas jezikovo znanje še vedno samotržje (monopol) nekterih mož, ki so s posebnim t. j. lastnim, samoučnim trudom le prizadevali si priti do kórena slovenskega organizma; zares prišel pa morda ni še nobeden, t. j. na vse strani vésčega jezikoslovca domá skoraj še nimamo. Trdna pak je naša vera, da najbistroumnejši vojvoda brez vojakov nikakor ne more zmoči, pa naj se bori za najsvetejšo stvar; tako tudi nas učé vsakdanje izkušnje, kako je težko zmagati nasprotnike v boji za vpeljávo slovenskega jezika v pisalnice, dokler ne moremo v red postaviti vojakov, t. j. v slovenščini šolski izobraženih mož, ki se bodo sami zá-nas krepko glasili, kadar bi jih zopet utegnil kdo vprašati, je-li mogoče slovenski uradovati? Nikdar pa nismo trdili, nikdar ne imeli ne skrivne, pa ne očitne misli, naj se v pisalnice ne vpelje naš jezik, ker vemo, da živimo v ustavnej državi, ki zahteva ravnopravnost, za ktero se mislimo in moramo krepko in moški boriti; od tistih slovenskih uradnikov pa, ki jezika še dobro pisati ne znajo, zahteva njihova dolžnost in ljubezen do svoje domovine, da se ga učé. To smo opomnili, ker je „Laibacher Zeitung“ v 6. listu predstavila naš sestavek in hvalila „Naprej“, da premišljeno (taktvoll) piše, ktere hvale pa njej dati nikakor ne moremo, ker sicer bi vedela, da temu sestavku njena vsemu narodu znana zvita namera (tendencija) na obraz vtisne pečat, kterege v našem časniku nima, pa gotovo imeti neče. Dalje tudi, kdor ima količkaj glave na pravem konci, precej lahko razumeje, kako priganjamo v svojem spisu, da bi se prepri o slovenskem jeziku s kórenom izruval, kar bi utegnili biti umnemu nasprotniku dosti neprijetnejše od marsiktere druge poti, ki bi rada temu zlu drugače v okom prišla. Zató še enkrat ponavljamo slovenskim domoljubom v deželnem zboru: potegnite se, kolikor vam je dane moči, da pridobite narodu prave slovenske učilnice, in zmaga je naša, ker potem bode vse nasprotno prizadevanje zastoj.

Tudi nikoli nismo rekli, da od slovenskih učiteljev ni nič pričakovati, kakor piše „Triester Zeitung“; djali smo le, da od učiteljev, kakoršni so največ pri nas, ne moremo nič pričakovati, in to lahko obširno dokažemo; pristavili smo pa tudi bili, kar je zamolčala „Triester Zeitung“, da se vpiramo temu, ker so po svetu razkropljeni možjé, kateri imajo slovensko znanje v govoru in peresu.

Naša misel je, pametno se potezati za narodne pravice, in kolikor pa dokler je mogoče, mirno kazati rojakom pot, po katerem se trdno in gotovo dalje koraka; toda jako bi se motil, kdor bi menil, da smo pri volji nasprotnikom blazino podkladati. Toliko besed je enkrat za vselej dovolj tistim časnikom, ki morda bi radi našemu listu vero vzeli.

Vredništvo.

Važnejše dogodbe.

Avstrija. Za kolke (štampeljne) na kartah, kole-darjih, časnikih, oznanilih in menjicah se je letos prejelo 1,330.442 gld. več od lani.

Avstrija. Društvo južne železnice pravijo da je ob novem letu svojim uradnikom podarilo do 40000 gld., in sicer ko je dninarje (diurniste) povzdignilo za uradnike, in 400 uradnikom dalo boljše službe.

Kakor piše „Wanderer“, ni res, da bi se papež ustavljal pri prenehanju, če se mu ne vrnejo mejne zemlje in Umbrija.

Ljubljana. Prva čitalnična „beseda“ v noveji dvorani je bila v nedeljo. Predno se je začela, pozdravil je g. dr. Bleiweis jako množno društvo, in pristavil da je med poslušavci več poslancev, med katerimi tudi dr. Toman. Na to se je dr. Toman zahvalil za pozdravilo, in vsa dvorana je trikrat glasno zavpila: živio! — Vrlo izurjeni čitalnični pevci so pod vodstvom g. Nedveda krasno peli: Ipavčev zbor: domovini, zbor Lesinskega: Ti zoro ploviš, in Jelenov zbor: Milenka. Zadnjega so morali ponoviti. Mlad Slovenec je lepo deklamoval „Črnogorčeva smrt“, pesem, ki jo je zložil sam, in domorodna gospa, ki je uže večkrat pripomogla čitalničnim besedam, prav lepo je govorila Tomanovo: „Ljudmilo.“ Dvorana je petju zelo ugodna. Po „besedi“ je bil v dvorani ples, vmes tudi „Kolo“, po sobah pa veseljevanje pozno v noč.

— Po večjih in manjših mestih od našega imévajo vozove, katerim pravijo „omnibus.“ V tak voz človek sede na kolodvoru in pelje se lahko do srede mesta za vrlo majhno ceno. Res da pri nas nekateri gostilničarji na kolodvoru z vozom čakajo svojih popotnih gostov; Ljubljancu pa je 70 kr. plačati za voznika, in še vesel je, če ga dobi; dostikrat ga pa zadene, da mora s plaščem na hrbtu in z mavho pod pazuho krevsati do svojega stanovanja. Téh vozov tedaj pri nas nimamo, pa vendar bi naš „omnibus“ ustregel ljudem in sebi, ko bi izpred županije večkrat na dan voževal na kolodvor in zopet nazaj.

Iz Vipave 10. januarja. F—. Pred dvema letoma so gg. poslanci v Ljubljani presojevali gozdno odškodovanje, in z veseljem smo čuli, da je slavni zbor bil izvolil 5 odbornikov, kateri bi to jako važno reč premislili, in potem svojo menitev položili pred deželni zbor. Od tedaj je uže nekaj mesecev minilo in zbora ni bilo več do zdaj; pa gotovo niso izvoljeni gospodje pozabili svojega posla; torej se nadjamo, da v tej zadevi v kratkem kaj zvemo. Reč sama na sebi pa je uže nekaj ostaréla, in zato se bojimo, da bi ne bila namenjena rešitev uže „post festum.“

Trst. Mestni zbor je pričel séjo 12. dan t. m., da izvoli odbore. Za prvosednika je najstarejši zbornik. — Nadvojvoda Maksimilijan je bil na božični večer povabil več pomorskih častnikov in uradnikov na Miramare. Med povabljenimi je bil tudi župnik tržaških pravoslavni Srbov g. Danilo Buić, ker nadvojvodo podučuje v srbskem jeziku.

Volitve v mestni in deželni zbor so bile 4. t. m. končane. Ta dan so izvolile kmečke občine 6 odbornikov, ti so: Giacometti, Burger, Gossleth, Hrovatin, Serinzi, Pascotini. Izvoljeni so vsaj volilcem obetali, da se potegnejo za pravico slovenskih občin; kaj storé, to se bode kmalo videlo.

Istra. Deželni zbor v Poreču (Parenzo) se je pričel 8. dan t. m. Dvorni svetovavec Eybisfeldski je odšel v Poreč k zboru, da ga začne. Klinkovström poglavarški svetovavec je postavljen za c. komisarja.

Štajerska. Ker je tudi na južnem Štajerskem vstala goveja kuga, zato se je Hrvaška Štajercem zaprla. Ob Sotli, ki deli mejo, stojé straže, ktere ne dadé živini iz Hrvaške na Štajersko, pa ne iz Štajerske na Hrvaško. Zvedeli smo, da je tudi kranjska meja zaprta, in gotovo je, da je zaradi goveje kuge v Rajhenberku in Šedunu Sevniskega okroga

deželno poglavarstvo prepovedalo živinske semnje v: Podčetrtku, v Olimljah, pri sv. Miklavži na polji, pod sv. gorami (pri sv. Petru), v Podsredi, v Koprivnici, v Kozjem, v Pilstajnu, v Planini in v Dobjem (pri sv. Marii) pri Kozjem.

Česka. Za poslanca v deželni zbor je v Kraljevem gradu in Jaromirji izvoljen g. Strejšovsky, vrednik praškega lista „Politik.“

Ogerska. Piše se, da je k. ogersko poglavarstvo v Pešti začasno zaprlo v Lipsku nedavno natisneno knjigo: „kirchliche zeitfragen.“

Dalmatinska. „Nazionale“ pripoveduje, da so se trije deželni poslanci odpovedali poslanstvu, in sicer: Buljan, sinjski, Gjurović, bokeški, in dr. Verona, kotorski poslanec.

Ruska. Petrograd. Carska rodovina se je 1. januarja ob 11. uri sem vrnila iz Moskve. Vse mesto je bilo krasno razsvetljeno in ljudstvo tako radostno, kakor bi se bilo uže balo, da carja več ne bode v svojo stólico (rezidencijo).

Črna gora. Turci so se nekako razpalili, zaslišavši, da jim Črnogorci ne dadé zidati strelnic po svoji zemlji. Dozdaj so napravili samo še le dve strelnici na Zubcih in dve na Pivi, v Črnej gori pa ni še nobene. Govori se, da mislijo Črnogorci precej spet udariti, ko bi zares Turci začeli postavljati strelnice. — „Pozor“ piše, da je Mirko djál tržaškim Slovanom, ko so mu bili napravili podóknico: „drago mi je Slovani, da se ljubimo in radi imamo; vsaj tega nam nihče ne more braniti. Mi Črnogorci smo uže toliko vekov stisnjeni med krvave stene; ali svojega rodu nismo pozabili, pa ga tudi nečemo. Mi nikomur ne jemljemo, ampak samo svojega iščemo. Če nas tudi pusté Turci pri míru, za Boga*mi ne mislimo njih.“

Francozka. „Moniteur“ piše, da je 12. dan t. m. sejo namenjen bil sam cesar začéti.

Italija. Neapolj. Prestregla je policija burbonske dopise, v katerih so pravila reakcijskim odborom, ki bi se imeli ustanoviti v južnej Italii. Pravila sta položila vojvoda Popoli in Della Regina kralju Francu II., ki jih je potrdil.

— Garibaldi; ki mu je vedno boljše, neki oživlja razpadlo društvo „società emancipatrice“, ki se ima po vsej Italii zopet na noge spraviti, in imenovati „I veri credenti“ (pravoverniki.) To društvo bode imelo tri oddelke t. j. 1) oddelek, da se osvobodi Rim in Benedke; 2) da se za vojsko izuri laška mladež; 3) da se nabirajo novci (denarji) in orožje. Govornik tega društva pa bode velik časopis v Neapolji, tudi po imenu „I veri credenti.“

— Ko je zopet stopil Garibaldi na Kaprero, pišejo da je rekel: kakor se ta otok ne more ločiti od morja, ki ga okrožuje, tako gotovo bode moja ljubezen in življenje neločno od zemlje, ki me je porodila, in kterej ostanem zvest sé vso močjo do zadnjega trenutja.“ Na to so zavpili vsi, ki so bili pri njem: „Rim!“ Garibaldi pak je djál: „Da, Rim!“ in potem je umolknil.

Pruska. „Kreuzzeitung“ piše, da je Usedom odločen v Turin, Willisen pa v Rim za poslanca.

Grška. Elliot je dal grškeji vladi pismo, v katerem je, da kraljica želi Grkom sreče. Začasno vladarstvo je obljubilo skrbeti, da ostane miroljubna ustavna vlada. Če se izvoli kralj, kteremu bi nihče ne mogel kaj, potem bi kraljica Joncem oznanila, kako je njena želja, da se združijo z Greci, in ko bi Jonci dovolili, iskala bi, da to potrdijo vélike države. Kraljica upa, da izberó miroljubnega, ustavnega, v verskih zadevah potrpežljivega vladarja.

Amerika. Časniki zagotavljajo, da se francozkeji voj-

ski v Meksiku slabo godi; bolezen trume desetini in pohaja tudi hrana.

Azija. Iz Shanghai-a se (23. novembra lansk. l.) slišijo glasovi, da so sporniki (insurgentje) blizu mesta. Rusi ponujajo pomoč, da bi se Nanking zmogel.

— **Nangasaki**, 15. novembra lansk. l. Tu stoji 6 ruskih vojnihi ladij. Govori se, da mislijo kmalo odpluti v Shanghai cesarskim na pomoč. Pred dvajsetimi dnevi je holandska ladija odplula v Holand z dvajsetimi Japanci, ki hoté v učilnice iti.

Hitropisje.

Vse rodoljube, ki so se uže učili hitropisa in želé djanjski izuriti se po Gabelsbergerji, prosim, da se denes ob pol 5. po poldne zberó v mestnej hiši.

Ivan Tanšek
hitropisec dež. zbora.

Lepoznanstvo.

Deseti brat.

Un dan sem šel sprehajat se proti dolenskeji strani, kajti bilo je popoldne solnce predrlo gosto meglo, ki tako rada pokriva naše slavne Atene, belo Ljubljano. Ta megla je podobna tistemu vragu, ki je bil obsel raztrgano beraško mavho. Imel je hudobnež čudne lastnosti, kakor pripovedujejo stari ljudje, ki so kaj izkusili po svetu. Če so ga namreč izgnali skozi vrata pri motozu, pa se je zopet povrnil vanjo skozi okence kake luknje, katerih je bilo vse polno; to se je pa zato godilo, ker pravijo, da je bila ta vreča beračeva, ki je hodil prosit od hiše do hiše, domá je pa imel pod vežénium pragom zakopan velik zaklad. Niso mogli peklenščeka nikakor drugače prijeti v strah, morali so mavho sežgati. Ljubljanski močvir tudi zmirom žgemo, ali megla vendar še ni pobegnila. Imeli smo nekđaj učenega profesorja; stanoval je zunaj mesta; pa v meglenih dnevih nikoli ni šel ne od doma ne domú brez magnetne igle; bal se je revež, da ne bi se po megli izgubil. Toda upamo, da megla menda vendar ne ostane zmirom enako gosta, ker sicer bi ne vedeli, zakaj se po nebu vozi rumeno

solnce, ki je ustvarjeno, da nam ubozim zemljakom deli gorkoto, život in luč. Nekoliko žarkov te sladke nebeske luči bi se časi rado ukralo na pobožna tla našega bogoboječega mesta; ali svet je tako narejen, da Bog neče nikomur dati vsega, ker potem bi nevarnost bila, da ne bi se prevzel oholi, grešni človeški zarod; Bog uže vé, ktereji kozi rog krati. — Te in take misli so me obhajale, ko sem po poldne doli po Kurjej vasi lezel, ker nisem imel boljsega opravka.

Zdajci srečam hitro idočega človeka male, tršate postave. Bil je precēj okrogel, in kacihi 38 let je moral imeti na hrbtu. Njegovej obleki se je videlo, da bi rada bila gosposka, ali vendar ne tiste vrste, ktera je zdaj v navadi med salonskim svetom, kakor bi rekel Valentin Zarnik. Hlač ni bil oblekel tako širocihi, da bi v njih bil izgubil človeka, kakor se izgubi pšenično zrno v praznej vreči, ampak ozke je mož nosil; zdolaj so bile pa uže tudi precēj objédenejako blatne, in lahko bi se bila nit za nitjo preštela, ko bi kdo bil toliko neumen, da bi si nakopaval na glavo posel, starim hlačam rebra štéti. Gospodje velicih mest dan denes obilo čislajo tolike suknje, da se za njimi vlačijo po tleh; ali moj človek ni bil tako spačen, ne tako ničemuren: suknjica mu je komaj in komaj skrivala nekoliko tistega dela, ki mora v šoli največ trpéti; rokavi so bili pa tako ozki, da se nisem čudil malo in dosti ne, ko sem videl, kako mu na komolcu srajca sili iz tesne zaprtije. Posebno vrednost pa je dajalo mojemu človeku to, da je obsenčeval njegovo čelo črn klobuk, zeló visocega, samo nekoliko potlačenega oglavja. Po Trstu sem nekđaj tolicih klobukov dosti videval, in vselej sem do njih imel veliko spoštovanje, sam ne vem zakaj, menda zató, ker pravi Kurnik, da mož se ne meri od nog do témena, ampak od nosa do vrha. Je-li moj človek imel kaj za vratom ali ne, to je še zdaj velika uganka, ker je bil zapét gori do brade; samo to dobro vé, da uže od daleč se mi je zdel jako čuden, ko je hitro prestavljal rujave, raztrgane čevlje, pa belo culico nesel na opaljeneji grjači. Ustavi se, ko pride préd-me, vzame iz ust gorensko lulo, dolzega vratú pa kratkega repa, ter zavpije na vse grlo, da so v bližnji hlev pobegnile s petelinom vred vse kokoši, ki so prej razkopavale po cesti: Bog te sprimi! Kako je kaj? (Dalje prihod.)

Železnica in c. k. pošte.

Železnica odhaja iz Ljubljane na Dunaj:

vsak dan ob 1. uri 9. m. popoldne, in ob 12. uri 57 m. po noči;

iz Ljubljane v Trst:

vsak dan ob 2. uri 7. m. popoldne, in ob 2. uri 11. m. po noči.

Brzovlak odhaja:

iz Ljubljane v Trst vsak ponedelék in četrtek ob 5. uri 43. m. popoldne.

" " na Dunaj vsako sredo in soboto 10. uri 49. m. zjutraj.

C. k. pošta odhaja:

v Beljak vsak dan ob 3. uri popoldne,

Celovec " " " 4. " zjutraj.

v Novo mesto vsak dan ob 5. uri popoldne,

" Celje " " " 6. " zjutraj,

" Kočevje " " " 5. " " "

" Kamnik " " " 3. " popoldne

C. k. pošta prihaja:

iz Beljaka vsak dan med 7. in 8. uro zjutraj,

" Celovca " " ob 7. uri 15. m. zvečer,

" Novega mesta " " 5. uri zjutraj,

" Celja " " 2. " 30. m. popoldne,

" Kočevja " " med 3. in 4. uro "

" Kamnika " " ob 7. uri zjutraj.

Popotni.

8. januarja 1863: G. Anton grof Auersperg iz Gradca; g. Baron Apfaltern iz Gradca; g. Derbizh iz Kranja; g. Podboj iz Bistrice; g. Heider iz Hrastnic; g. Goldschmidt z Dunaja; g. Cerny iz Gradca; g. Gilardi z Dunaja; g. Pollak z Dunaja; g. Winternitz z Dunaja; g. Schneider-schitz iz Bistrice; g. Scherz iz V. Kaniže.

9. januarja: G. Stein iz Bamberga; g. Waga iz Varšave; g. Schedivi iz Trsta; g. Covacic iz Gorice; g. Mosetig iz Gorice; g. Sauer iz Dunaja; g. Hallerger iz Celovca; G. Hollub iz Dunaja; g. Brugger iz Trsta.

10. januarja: G. Vacano iz Zagreba; g. Lupfer z Dunaja; g. Pollak z Dunaja; g. Weiss z Dunaja; g. Pescanski z Dunaja; g. Boccardi iz Trsta; g. Komarek iz Brna.

11. januarja: G. Baron Fin iz Celovca; g. Dollhof iz Novega mesta; g. Wallach iz Kasel; g. Schulmann z Dunaja; g. Wittine iz Frankennmarkta; g. Bloch z Dunaja; g. Waller z Dunaja; g. Rudinger z Dunaja; g. Perger iz Maribora; g. Heim z Dunaja; g. Breine z Dunaja; g. Götzl iz Mattersdorfa; g. Weinmann z Dunaja; g. Liebisch z Dunaja.

Loterija.

Trst 10. jan: 25, 77, 10, 41, 65.

Umrli.

7. januarja 1863: Gospa Josefa Alborgetti, stara 88 let.

8. januarja: Jakob Mehlè, star 1 leto in 3 mesece; g. Juri Wagner, star 46 let; Marija Knez, stara 9 tednov; Neža Gorenc, stara 77 let; Marija Marković, stara 70 let; gospa Marija Tripp, rojena Leban, stara 72 let.

9. januarja: Marija Vrhovnik, st. 60 let.

10. januarja: Mihael Leban, star 49 let.

Dunaj 8. januarja.

Nadávek (agio) srebru je 113.00